„НИ ПЕДЯ ЗЕМЯ!“

И рече безумецъ: нѣсть Богъ!

Славянство? — глупость; братство? —
праздна дума.
Достойнство? — вѣтъръ; честь? — безсмисленъ звукъ!
Свещена клетва? — за хитреца глума,
Измама за простака тукъ.

О, Сърбио, така ли оправдавашъ
Небратскитѣ си замисли къмъ насъ?
Съ таквизъ ли думи дръзки заглушавашъ
На съвѣстьта неумолимий гласъ?

Така ли ти свети права убаряшъ,
И връзкитѣ съ честьта като скѫсà
На знамето си тозъ позоръ писà?
Ний чуваме те гнѣвно да повтаряшъ:

„Отъ Македония ни педя вамъ!“
Но тазъ земя е наша, наша, наша!
Светата българска я речь оглаша,
Земя е скѫпа намъ!

Тя живъ е кѫсъ отъ наш'то живо тѣло,
Презъ вѣковетѣ съ насъ страдà, дишà,
И съ трънe увѣнчаното ѝ чело
Тронува, грѣе въ нашата душа.

За нея бѣха жертвитѣ безкрайни,
За нея мрѣхме при Люле-Бургазъ,
За нея, следъ триумфитѣ си сяйни,
Не лаври — трауръ носимъ тоя часъ!